

Søyer-Møller: Jeg kan dertil kun svare, at naar Sagen bliver bragt i et Udvalg, da er der i dette Diebliff Ingen, der kan sige, hvorledes den vil komme ud fra Udvalget, og det forekommer mig, at vi skulde os selv at bringe Sagen derhen for at bringe den ud deraf igjen med al den Klarhed og Tydelighed, som det er muligt. Der er Spørgsmaal her i Loven, hvorom det er en Nødvendighed for Rigsdagen selv at udtale sig, for at de ikke i sin Tid skulle blive overladte til Administrationens Afgjørelse. Jeg skal blot nævne eet af disse Spørgsmaal, som allerede fremtræder i den første Paragraf, og som øieblikkelig vil gjøre sig gjældende i Livet, nemlig dette, om Halvdelen af en Menighed, naar den har udmeldt sig for at oprette en Valgmenighed, ogsaa skal have Ret til at stemme paa den Præst, der skal være Sognepræst, uagtet den hører til en anden Menighed. Jeg skal aldeles ikke afgjøre Noget om denne Sag, men kun gjentage, at jeg ønsker, at dette Spørgsmaal bliver forhandlet i et Udvalg, og der er flere Spørgsmaal af samme Natur. Jeg maa derfor fremdeles fastholde mit Forslag.

Søgsbro: Det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler nu nævnte, at han ønskede skulde være Gjenstand for et Udvalgs Behandling, tror jeg, at Enhver, der vil gennemlæse Paragrafen, kan afgjøre med sig selv, thi der staar aldeles klart, „de i Pastoratet bosatte uberygtede Familiefædre o. s. v.“, og derved er det jo afgjort, at Alle de, der ere bosatte der og forøvrigt have de andre Betingelser, som fordres, skulle være delagtige i Valget, hvad enten de have løst Sognebaand eller sluttet sig til en Valgmenighed eller ikke. Dette er saa klart som muligt, og jeg kan ikke se, at et Udvalg kan have det Mindste at foretage i den Henseende. Saaledes som Forslaget nu foreligger, er det Resultatet af dette Things eget omhyggelige Arbejde ifjor, som blev vedtaget her med stor Stemmemægtighed baade ved 2den og 3die Behandling, og det er derfor naturligt, at der nu ikke fra dette Things Side sker Noget, forinden vi have hørt, hvad det andet Thing vil sige til det

foreliggende Forslag. Naar det andet Thing først har sagt sin Mening, da er det Tid for dette Thing paany at tage Sagen under Overveielse, hvis det ellers finder det rigtig.

Søyer-Møller: Maa jeg blot gjøre den Bemærkning, at den Indvending, som jeg har gjort med Hensyn til § 1, dog visstelig af Mangfoldige maa anses for ikke at være overflødig, hvortil kommer den Mærkelighed, at dette Spørgsmaal ikke har været for, hverken i Kirkekommissionen eller i Landstthinget eller under Sagens Behandling her ifjor, og naar jeg dertil føier, at dette ikke er det eneste Spørgsmaal, men at der vil fremkomme flere Spørgsmaal, der ere af stor Vigtighed, saa kan jeg ikke fravige det Forslag, jeg har stillet.

Søgsbro: Maatte jeg blot bemærke, at jeg naturligvis ingen Mening kan have om de Spørgsmaal, som ikke ere nævnte, men angaaende det Spørgsmaal, som den ærede Taler nu atter omtalte, tror jeg at turde sige, at det har været under Overveielse saavel i Kirkekommissionen som ogsaa her. (Søyer-Møller: Ikke i de offentlige Forhandlinger!) Om det ikke er forekommet under Forhandlingen, saa er det dog forekommet i Udvalgene, hvilket jeg tør sige, da jeg selv har havt den Ære at være Medlem af dem, saavel det ene som det andet Sted.

Wiuther: Jeg skal kun bemærke, at naar man ser hen til, hvorledes det er gaaet med alle de Sager, som angaa kirkelige Anliggender, nemlig at de, naar de have været i Udvalg, næsten altid ere komne tilbage i en Skikkelse, der efter den Betragtningssmaade, der næres af Mænd som mig, var mere farlig, skal jeg for mit Bedkommende stemme med Forslagsstillerne. Jeg tror i det Hele taget, det er Skik og Brug her i Thinget i den Henseende at lade sig noget lide af den Anskuelse, som fremsættes af Forslagsstillerne, der jo have det Ansvar, som andre Medlemmer ikke have, nemlig derved at de have bragt Forslaget frem. Det forekommer mig, at man i saa Henseende bør lade dem have fuld Indflydelse, og da der, som paapeget, er et senere